

marks Radio, for den kan true mangfoldigheden ved at føre til selvrensning.

Kl. 17.50

Jeg vil i den forbindelse gerne spørge ministeren: Virker det egentlig ikke påfaldende, at der nu pludselig kommer så hede kærlighedserklæringer til Danmarks Radio netop fra venstrefløjen? Kunne det egentlig ikke bekræfte ens mistanke om, at man har fuldstændig ret, når man hævder, at Danmarks Radio hele tiden har været og måske stadig væk er komplet ensidig?

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Jeg vil ikke beklage noget, sagt til hr. Aage Frandsen, når det ikke er forkert. Bent Jensen-historien er jo sand ud fra de citater af Leif Davidsen og Bent Jensen, jeg har givet. Det er rigtigt, at han var med i en udsendelse i 1984, hvor han kommenterede sin bog. Men Bent Jensen og Leif Davidsen, som jeg efterhånden har citeret mange gange, har klart givet udtryk for, og det var det, jeg gav udtryk for ved at citere dem, at Bent Jensen var berufsverbotet i 1980'erne.

Sagen om udenrigsministerens trussel er jo reel nok. Det har jeg også gentaget et par gange, og jeg har i snart sagt alle, tror jeg, landets medier været fremme med, at udenrigsministeren blev truet med døden på grund af sine politiske holdninger. Jeg beklager så, at det blev nævnt, at det var af en DR-medarbejder, fordi jeg havde misforstået et navn.

Så bringer hr. Aage Frandsen mit skoleblad ind i billedet. Det er nu en ubestridelig kendsgerning, hvis man læser ind i teksten, at jeg ikke måtte udgive mit gymnasieblad. Det kan man mene om, hvad man vil, men det er historien. Så måtte DGS udgive deres blad, og dengang i 1980'erne, kan jeg betro hr. Aage Frandsen, som dengang ikke var gymnasieelev, var de meget domineret af de daværende DKU'ere. Men det er en fuldstændig banal, lille bitte, bitte sag. Kendsgerningen er den, at jeg måtte ikke udgive mit gymnasieblad. Det har ikke noget med den her sag at gøre.

Så jeg vil ikke trække nogen udtalelser tilbage, specielt ikke om Bent Jensen, som den sag handler om her.

Jeg synes, at hr. Aage Frandsen skulle læse Bent Jensens artikel i dagens Jyllands-Posten, og jeg synes, at jeg vil gøre hr. Aage Frandsen den ulejlighed, at jeg vil finde Leif Davidsens artikel fra Politiken i lørdags frem og lægge den på hr. Aage Frandsens bord i morgen.

Aage Frandsen (SF):

Det er slet ikke nødvendigt, at ministeren yder den service over for mig; jeg har læst begge artikler. Det ændrer jo ikke ved, at det ikke er korrekt, at Bent Jensen først blev anmeldt i Danmarks Radio i 1991. Det ændrer ikke ved det.

Med hensyn til, om Bent Jensen var berufsverbotet: Bare fordi en person ikke har været i fjernsynet, synes han, at han er berufsverbotet. Jeg tror, der er mange mennesker i Danmark, der går rundt og føler sig berufsverbotet, fordi de ikke har været i fjernsynet. Og jeg er sådan set glad ved, at der er nogle, der er berufsverbotet, så de ikke kommer i fjernsynet alle sammen. Sådan har jeg det. Jeg synes altså, at bevismaterialet er meget tyndt.

Og så vil jeg i øvrigt sige til kulturministeren, at jeg synes, kulturministeren skal læse min kronik fra i går. Den har et helt andet indhold på det pågældende punkt end det; en tidligere spørger gav udtryk for, for det var ikke et citat, men en gengivelse, som naturligvis var subjektiv, for det var ikke sådan, det var beskrevet.

Men jeg har stor tiltro til Danmarks Radio i dag, hvad jeg også kan forstå ministeren har, og jeg synes, ministeren så skulle bekræfte, at ministeren i dag er tilhænger af den størst mulige mangfoldighed i Danmarks Radio.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg ved ikke, om jeg er den eneste, men jeg får konstant breve fra miskendte genier, der ikke kan forstå, hvorfor de ikke får lov til at optræde det ene og det andet sted, men det kan være, at det er noget helt enestående for mig.

Jeg vil bare i al venskabelighed sige til ministeren, at jeg synes, ministerens metode er farlig, og jeg synes, ministeren skal overveje den. Ministerens metode går ud på at sige, at historien er sand, fordi det er det, han har fået at vide. Det er ikke en klog metode at begrunde sandhedsværdien med, at det har man fået at vide af nogen. Det er det altså ikke.

Det er sådan set ligegyldigt, om det er om det her, eller om det er en historie om, at det var en pensionist, der havde fundet ud af, hvor Rigsarkivet skulle ligge, som man fortæller videre. Det er ikke en god metode, for det betyder, at alle de fejl, som andre måtte begå, tager ministeren på sin egen kappe, og han har oven i købet ikke den samme, hvad skal vi sige, konto for at sige alt muligt sludder, som andre mennesker, der deltager i debatten, har.